

1 APRIL 1926

No. 7

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En het geschiedde, dat Enoch zag; en vanaf Noach zag hij al de geslachten der aarde; en hij riep tot den Heere, zeggende: Wanneer zal de dag des Heeren komen? Wanneer zal het bloed van den Rechtvaardige gestort worden, opdat allen, die treuren, geheiligd zullen worden en het eeuwige leven zullen hebben?

En de Heere zeide: Het zal zijn in het midden des tijds, in de dagen van goddeloosheid
P. v. G. W. Mozes 7 : 45, 46.
en wraak.

HET MIDDEN DER TIJDEN.

Aan Mozes, met wien de Heere van „aangezicht tot aangezicht sprak, gelijk een man met zijnen vriend spreekt”, ¹⁾ werd het be-
loop van het menschelijk geslacht, van het verleden zoowel als
het toekomstige, bekend gemaakt; en de komst van den Verlosser
werd door hem erkend als de belangrijkste aller gebeurtenissen,
waarvan de aarde en haar inwoners zouden getuigen. De vloek
van God was vroeger reeds op de goddeloozen en daarom op de
aarde gevallen, „Want zij wilden niet naar Zijn stem luisteren,
noch in Zijnen Eeniggeboren Zoon gelooven, in Hem, waarvan Hij
zeide, dat Hij zou komen in het midden der tijden, die van voor
de grondlegging der wereld was toebereid.” ²⁾ In deze schriftuur-
plaats wordt het eerst gewag gemaakt van de belangrijke aan-
duiding van het tijdperk waarin Christus zou verschijnen — het
midden der tijden. — Indien deze uitdrukking figuurlijk beschouwd
wordt, vergeet dan niet dat dat beeld van den Heere is.

De term „het midden”, zooals die gewoonlijk gebruikt wordt,
geeft de gedachten te kennen van een hoofdverdeeling van tijd
of ruimte; alzoo spreken we van de uren die voor den middag
zijn als voormiddag (v.m.) en van die daarna komen als namiddag
(n.m.) Zoo zijn ook de jaren en de eeuwen van de menschelijke

1) Ex. 33: 11; zie ook Num. 12: 8; Deut. 34: 10, vergelijk P. v. G. W. Mozes 1: 2, 11, 31.

2) P. v. G. W. Mozes 5: 57; voor verdere aanhaling over „het midden der tijden” zie 6: 56-62 en 7: 46; en vergelijk L. en V. 20: 26; 39: 3.

geschiedenis door de groote gebeurtenis van Christus' geboorte verdeeld.

De jaren vóór die opzienbarende gebeurtenis worden nu aangeduid als de tijd voor Christus (v. Chr.); terwijl de daarna volgende jaren, ieder gespecificeerd zijn als een bepaald Jaar Onzes Heeren, of, zooals in het Latijn, Anno Domini, (n. Chr.). Dus is de tijdrekenkunde der wereld geregeld en systematisch ingedeeld, met verwijzing naar den tijd van des Zaligmakers geboorte; en deze methode van tijdrekening wordt onder al de Christelijke naties gebruikt. Het is leerzaam om op te merken dat een dergelijk stelsel aangenomen was door den afgezonderden tak van het huis van Israël, die uit het land Palestina gebracht was naar het Westelijk vasteland; want tengevolge van de verschijning van het beloofde teeken onder het volk, dat de geboorte van Hem moest aanduiden, die zoo veelvuldig voorspeld was door hun profeten, werd de Nephietische jaartelling, beginnende met het vertrek van Lehi en zijn kolonie uit Jeruzalem, vervangen door de annalen der nieuwe tijdrekening. ¹⁾

De tijd van des Zaligmakers komst, was te voren vastgesteld en op bijzondere wijze geopenbaard door geautoriseerde profeten van beide halfronden. De lange geschiedenis der Israëlietische natie, had een opeenvolging van gebeurtenissen getoond, die een betrekkelijk hoogtepunt bereikten in de aardsche zending van den Messias. Opdat we de ware beteekenis van des Heeren leven en bediening, terwijl Hij in het vleesch was, beter mogen begrijpen, behooren wij te letten op den politieken, gemeenschappelijken en godsdienstigen toestand van het volk, waaraan hij verscheen en waaronder Hij woonde en stierf. Zulk een beschouwing dwingt tot een korten terugblik in de voorafgaande geschiedenis der Hebreuwsche natie. Het nageslacht van Abraham door Izaäk en Jakob was vroegtijdig bekend onder den titel Israëlieten, of Kinderen van Israël ²⁾, waarop zij bovenmatig trotsch waren en waar zij inspireerde belofte in vonden. Gezamenlijk werden zij zoo aangeduid door de duistere dagen van hun ballingschap in Egypte ³⁾ en ook gedurende het tachtigtal jaren van den uittocht en terugkeer naar het beloofde land ⁴⁾ en verder tot het tijdperk van hun voorspoed, als een machtig volk onder het beheer der Richteren, en als een vereenigd koninkrijk gedurende de succesvolle regeering van Saul, David en Salomo. ⁵⁾

1) B. v. M. 3 Nephi 2: 8; vergelijk 4 Nephi 1: 1, 21; Mormon 8: 6; Moroni 10: 1.

2) Gen. 32: 28; 35: 10.

3) Ex. 1: 1, 7; 9: 4; 12: 3, enz.

4) Ex. 12: 35, 40; 13: 19; 15: 1; Num. 20: 1, 19, 24, enz.

5) Zie vermelding door de boeken der Richteren, 1 en 2 Samuël, 1 en 2 Koningen en verwijzingen daarin.

Direct na den dood van Salomo, ongeveer 975 j. v. Chr., volgens de meest algemeen aangenomen chronologie, werd de natie uiteen gescheurd door opstand. De stam van Juda, een gedeelte van den stam van Benjamin, en kleine overblijfsels van eenige andere stammen bleven trouw aan de koninklijke opvolging en ondersteunden Rehabeam, den zoon van Salomo, als hun koning; terwijl de overigen, van wie gewoonlijk gesproken wordt als de Tien Stammen, hun trouw aan het huis van David braken en Jerobeam, een Efraïmiet, tot hun koning verhieven. De Tien Stammen behielden den naam „het Koninkrijk van Israël”, alhoewel zij ook bekend stonden als Efraïm. ¹⁾ Rehabeam en zijn aanhangers werden ter onderscheiding het Koninkrijk van Juda genoemd. Ongeveer twee honderd en vijftig jaar handhaafden de twee koninkrijken hun zelfstandige regeering; daarna, ongeveer 722 of 721 v.Chr. werd de onafhankelijke staat van het Koninkrijk van Israël vernietigd, en werd het gevangen volk door Salmaneser en anderen naar Assyrië getransporteerd. Nadien zijn zij zóó totaal verdwenen, dat zij de Verloren Stammen werden genoemd. Het koninkrijk van Juda werd ongeveer honderd en dertig jaar langer als natie erkend; toen, ongeveer 588 v. Chr., werd het onderworpen aan Nebucadnezar, door wien de Babylonische ballingschap werd ingewijd. Voor ongeveer 70 jaar werd Juda in gevangenschap en in een daaraan gelijkstaande slavernij gehouden, tengevolge van hun overtreding, zooals door Jeremia voorspeld was. ²⁾

Daarna verzachtte de Heere de harten der overheerschers, en hun herstelling begon op bevel van den Persiër Cyrus, die het Babylonische koninkrijk ten onder gebracht had. Het Hebreuwsche volk werd toegestaan naar Judea terug te keeren, en den wederopbouw van den tempel te Jeruzalem aan te vangen. ³⁾

Een groot gezelschap van verbannen Hebreëen, maakten van deze gelegenheid gebruik om naar de landen hunner vaders terug te keeren, alhoewel velen verkozen in het land hunner ballingschap te blijven, en Babylon boven Israël stelden. De „gansche gemeente” der Joden, welke van het Babylonische verbanningsoord terugkeerden, waren slechts twee en veertig duizend en drie honderd en zestig, behalve hun dienstknechten en dienstmaagden, die waren zeventuizend driehonderd en zeven en dertig”. De betrekkelijk kleine grootte der emigreerende natie is verder aangetoond door het aantal lastdieren. ⁴⁾ Terwijl degenen, die terugkeerden, zich kloekmoedig inspanden om zich weder als het huis Davids te vestigen en om een zekere mate van hun vorigen in-

1) Jes. 11: 13; Ezech. 37: 16-22; Hos. 4: 17.

2) Jer. 25: 11, 12; zie ook 29: 10.

3) Ezra 1: 1-4; de schrijvers „House of the Lord” p.p. 47-53; ook „Artikelen des Geloofs” XVII: 1-22.

4) Ezra 2: 64-67.

vloed en glorie te herwinnen, waren de Joden nimmermeer een waarlijk onafhankelijk volk. Achtereenvolgens werden zij beroofd door de Grieken, Egyptenaren en door Syrië; maar ongeveer 164-163 j. v. Chr., wierp het volk, ten minste ten deele, het vreemde juk af, tengevolge van den patriotischen opstand, welke door de Maccabeeën geleid werd, waarvan de meest vooraanstaande Judas Maccabéus was. De tempeldienst, welke zoowat geheel buiten werking gesteld was door de verwerping der overwinnende vijanden, werd weder hersteld.¹⁾ In het jaar 163 v. Chr. werd het heilige gebouw weder ingewijd en de vreugdevolle gelegenheid werd daarna jaarlijks gevierd als het Inwijdingsfeest.²⁾ Niettemin verviel gedurende het beheer der Maccabeeën, de tempel in een bijna bouwvalligen toestand, meer als het gevolg van het onvermogen van het verkleinde en verarmde volk om het te onderhouden, dan wel door een verdere afwijking van godsdienstijver. In de hoop zich een grootere mate van nationale bescherming te verzekeren, sloten de Joden een ongelijk verbond met de Romeinen, en werden na verloop van tijd schatplichtig aan hen, welke toestand voortduurde door de geheele periode van onzes Heeren bediening. In het midden der tijden was Rome feitelijk de beheerscher der wereld. Toen Christus geboren werd, was Augustus Caesar, keizer van Rome³⁾ en de Idumean, Herodes, bijgenaamd de Groote, de leenhouder van Juda.⁴⁾

Een dergelijke nationale zelfregeering werd door de Joden gehandhaafd onder Romeinsche heerschappij, en de Romeinen bemoeiden zich zeer weinig met hun godsdienst-plechtigheden. De vastgestelde orders in het Priesterschap werden erkend, en de officiële handelingen van den nationalen raad, of Sanhedrin⁵⁾ werden door de Romeinsche wet in aanmerking genomen; alhoewel de rechterlijke machten van deze groep niet tot het opleggen van doodstraf overgingen, zonder de toestemming van het keizerlijk hoofdbestuur.

Het was een vaste staatkunde van Rome om al haar schatplichtige en leenvolken vrijheid van godsdienst te geven, zoolang als de mythologische goden, door de Romeinen geliefd, niet benadeeld, noch hun altaars ontheiligd werden.⁶⁾

Het is onnoodig te zeggen dat de Joden niet vriendschappelijk waren tegenover de vreemde heerschappij; ofschoon zij voor vele

1) „House of the Lord” p.p. 51-53.

2) Josephus, ant. XII:6 en 7; 2 Maccabecën 2:19; 10:1-8; ook Joh. 10:22.

3) Lukas 2:1.

4) Matth. 2:1.

5) Zie Aanteekening 1.

6) Zie Aanteekening 2.

generaties in die ondervinding geoeft waren, verviel hun verlaagde stand van een leenmanschap in naam, tot werkelijke slavernij. Zij waren alreeds grootendeels een verstrooid volk. Al de Joden in Palestina, ten tijde van Christus geboorte, vormden slechts een klein overblijfsel der groote natie van David. De Tien Stammen, die het vroegere koninkrijk van Israël waren, waren toen reeds lang verloren, verdwenen uit de geschiedenis, en het volk van Juda was algemeen verspreid onder de naties.

In hun betrekkingen met andere volken poogden de Joden een hooghartige afzondering te handhaven, waardoor zij door de Heidenen bespot werden. Onder de wet van Mozes, werd er van Israël geëischt zich van de andere naties af te zonderen; zij hechtten zeer veel belang aan hun afkomst van Abraham, als de verbondskinderen: „Een heilig volk den Heere”, ’t welk Hij had gekozen om voor Hem een volk des eigendoms te zijn, „uit alle volken, die op den aardbodem zijn”¹⁾). Juda had de kommervolle gevolgen van beuzelarij met heidensche naties ondervonden, en gedurende den tijd dien wij nu beschouwen, werd een Jood, die onnoodig met een heiden gemeenschap hield, een onrein wezen en van hem werd geëischt dat hij zich zou reinigen en vrij maken van bezoedeling. Slechts in volstrekte afzondering konden de leiders hoop vinden om de voortzetting der natie te verzekeren.

Het is niet overdreven om te zeggen dat de Joden alle andere volken haatten, en wederkeerig veracht en versmaad werden door alle anderen. Zij toonden vooral een afschuw tegen de Samaritanen, misschien omdat dit volk in hun pogingen volhardde om zekere aanspraak op rasverwantschap te doen gelden. Deze Samaritanen waren een gemengd volk en door de Joden werd op hen neergezien als op een bastaard soort, onwaardig om geëerbiedigd te worden. Toen de Tien Stammen door den koning van Assyrië gevangelijk weggevoerd werden, waren vreemden gezonden om Samaria te bevolken.²⁾ Deze trouwden onderling met die Israëlieten, welke de gevangenneming ontvlucht waren en een zekere wijziging van den Israëlietischen godsdienst, die tenminste de belijdenis van Jehova-aanbidding omvatte, leefde voort in Samaria. De Samariitaansche plechtigheden werden door de Joden als niet orthodox beschouwd en het volk als verdoemd. Ten tijde van Christus, was de vijandschap tusschen de Joden en Samaritanen zoo hevig, dat reizigers tusschen Judea en Galilea lange omreizen maakten, liever dan door de provincie van Samaria te gaan, welke er tusschen lag. De Joden wilden niets met de Samaritanen te maken hebben.³⁾

1) Deut. 7:6; zie ook 10:15; Ex. 19:5, 6; Ps. 135:4; Jes. 41:8; 45:4; vergelijk met 1 Petrus 2:9.

2) Koningen 17:24.

3) Joh. 4:9; Lukas 9:51-53.

Aanteekening 1. — HET SANHEDRIN. Dit woord, dat het hoofdgerecht of hooge raad der Joden beteekent, is afgeleid van het Griekse woord *sunedrion*, dat „een raad” beteekent. De talmud gaat den oorsprong na van deze groep tot de roeping der zeventig ouderlingen, die Mozes tot zich riep, tezamen een-en-zeventig makende, om als rechters in Israël dienst te doen. (Num. 11: 16, 17.) Het Sanhedrin ten tijde van Christus en ook lang daarvoor, bestond uit 71 leden, met den hoogepriester inbegrepen, die in de samenkomst presideerde. Het schijnt dat het in de eerste tijden bekend heeft gestaan als de Senaat en werd het zelfs na den dood van Christus af en toe nog zoo genoemd. (Josephus Antiquities XII, 3: 3, vergelijk met Handelingen 5: 21); de naam „Sanhedrin” kwam algemeen in gebruik ten tijde der regeering van Herodes den Groote, maar de term wordt niet in den Bijbel gebruikt; zijn equivalent in het Nieuwe Testament is „Raad”. (Matth. 5: 22; 10: 17; 26: 59), maar men moet niet vergeten dat dezelfde term toegepast wordt op rechtbanken van lagere rechtsbevoegdheid dan die van het Sanhedrin en op plaatselijke rechtbanken. (Matth. 5: 22; 10: 17; 26: 59; Markus 13: 9; zie ook Handelingen 25: 12.)

Het volgende, uit de „*Standard Bible Dictionary*”, is zeer leerzaam: „Degenen, die bevoegd waren om leden te zijn, waren gewoonlijk van het priesterlijk huis en in 't bijzonder van den Sadduceeschen adelstand. Maar vanaf de dagen der koningin van Alexandria (69-68 v. Chr.) waren ook Farizeërs onder deze hoofdpriesters onder den naam van schriftgeleerden en ouderlingen. Deze drie klassen worden tezamen in Matth. 27: 4 gevonden, alsmede Markus 11: 27; 14: 43, 53; 15: 1. Hoe of zulke leden werden aangesteld, is niet geheel duidelijk. De aristocratische aard van die groep en de geschiedenis harer oorsprong, laat niet toe te gelooven, dat het door verkiezing gebeurde. De kern bestond waarschijnlijk uit de leden van zekere zeer oude families, aan wie, niettemin, van tijd tot tijd anderen werden toegevoegd van regeeringswege. De presideerende ambtenaar was de hoogepriester, die eerst meer gezag uitoefende dan de autoriteit van een gewoon lid en beweerde net zooveel te zeggen te hebben als al de anderen tezamen. Maar na een inkrimping van het hooge priesterschap van een erfelijk ambt, dat aan iemand opgelegd werd door de politieke heerschers naar diens welbelagen en de herhaalde veranderingen, die in dat ambt ingevoerd werden door het nieuwe stelsel, verloor de hoogepriester natuurlijk zijn invloed. Inplaats van het „gouvernement der natie” in zijn handen te houden, werd hij slechts één van de velen om deze macht te deelen; zij, die als hoogepriester gediend hadden en nog steeds door hun natie hoog gehouden werden, doch hun ambt verloren hadden, niet om eenigen godsdienstigen reden, welken door de gemeente geldig beschouwd worden, oefenden een grooten invloed uit over de uitspraak der vergadering. In het Nieuwe Testament worden zij als heerschers beschouwd. (Matth. 26: 59; 27: 41; Hand. 4: 5, 8; Lukas 23: 13, 35; Joh. 7: 26) en de getuigenis van Josephus ondersteunt dit oogpunt. De functies van het Sanhedrin waren godsdienstig, zedekundig en staatkundig. In de laatstgenoemde hoedanigheid beoefenden zij verder administratieve, zoowel als rechterlijke ambtsvervulling. Als een godsdienstig tribunaal oefende het Sanhedrin een machtigen invloed uit op de geheele Joodsche wereld (Hand. 9: 2), maar als een rechtbank na de verdeeling van het land door den dood van Herodus, was het rechtsgebied ervan beperkt tot Judea. Niettemin was de macht van het Sanhedrin volkomen, zelfs tot in het uitspreken van doodsstraf (Josephus Antiquities XIV, 9: 3, 4; Matth. 26: 3; Hand. 4: 5; 6: 12; 22: 30), ofschoon het geen autoriteit had om de straf ten uitvoer te brengen, tenzij het goedgekeurd werd door de vertegenwoordigers van het Romeinsche gouvernement. De wet, waarmee het Sanhedrin

regeerde, was natuurlijk Joodsch en in het uitvoeren daarvan had dit tribunaal een eigen politie en arresteerde naar haar goeddunken. (Matth. 26: 47.)

Terwijl de algemeene autoriteit van het Sanhedrin zich over geheel Judea uitstreckte, hadden de plattelandssteden ieder hun lokalen raad (Matth. 5: 22; 10: 17; Markus 13: 9; Josephus II, B. J.) voor de administratie van plaatselijke zaken. Deze raden bestonden uit ouderlingen (Lukas 7: 3), welke minstens zeven in getal waren (Josephus Ant. IV, 8: 14; B. J. II, 20: 5) en in sommige der grootere steden wel drie-en-twintig telden.

Hoe of deze in betrekking stonden met den hoofdraad te Jeruzalem, is niet erg duidelijk..... Een zekere soort van erkenning bestond onder hen; want wanneer de rechters van een plaatselijke rechtbank tot geen besluit konden komen, schijnt het toe dat zij de gewoonte hadden hun zaken naar het Sanhedrin te verwijzen." (Josephus, Ant. IV, 8: 14; Mishna, Sanh. 11: 2).

Aanteekening 2. — DE TOESTAND DER WERELD TEN TIJDE VAN DES ZALIGMAKERS GEBORTE. In den beginne van het christelijk tijdperk waren de Joden, evenals de meeste andere naties, onderworpen aan het Romeinsche keizerrijk. Zij genoten gewoonlijk een groote mate van vrijheid in 't handhaven hunner godsdienstregels en nationale gewoonten, maar toch waren zij lang niet een vrij en onafhankelijk volk. De periode was één van betrekkelijke vrede, een tijd van weinig oorlog en minder verdeeling dan het keizerrijk voor vele jaren gekend had. Deze toestanden waren gunstig voor de zending van Christus en voor het oprichten Zijner Kerk op aarde. De godsdiensten, die ten tijde van Christus' aardsche bediening aangehangen werden, kunnen hoofdzakelijk gerekend worden als Joodsch en heidensch met een kleinere groep — de Samaritanen — die hoofdzakelijk een mengsel der andere twee was. Alleen de kinderen van Israël verkondigden het bestaan van den waren en levenden God; zij alleen zagen uit naar de komst van den Messias, dien zij op verkeerde wijze verwachtten als een toekomstig overwinnaar, die komen zou om de vijanden hunner natie ten onder te brengen. Alle andere naties, talen en volken bogen zich voor de heidensche goden en hun aanbedding bestond uit niets anders dan de zinnelijke plechtigheden van afgoderij. Het heidensch geloof was een religie van vorm en ceremoniën, 't welk op polytheïsme gebaseerd was — een geloof in het bestaan van een menigte van goden, die blootgesteld waren aan alle ondeugden en hartstochten der menschheid, behalve dat zij niet voor den dood vatbaar waren. Zedelijkheid en deugd waren onbekende beginselen in den heidenschen dienst en de heerschende idee in afgoden-aanbedding was die, om zich voor de goden te verzoenen, in de hoop hun gramschap af te wenden en hun gunst te verwerven. (Zie schrijvers „The Great Apostasy”, 1: 2-4.)

(Wordt vervolgd.)

VREDESDAGERAAD.

(Naar het Engelsch van Alfred Noyes).

Ja — „daagraads aâm streeft reeds een wijl
 Ons voorhoofd”, hoe de nacht ook spot!
 Daar is in 't hart des Doods een pijn,
 Een God staat aan de deur van 't Lot!
 Daar broedt een geest in man en knaap:
 De geest die broedde op 't diep weleer,
 De naties voelen 't in hun slaap,
 Hun droomen zijn heel anders weer.

Verward, vaag stemgedruisch ontstaat,
 Dat hen ontroert in West en Oost,
 Een glimp die hen niet rusten laat,
 Een twijfelachtig schijnsel bloost.
 De Daagraad naakt: 't Is waar ge u wendt,
 Als slaakt men reeds de slapersboei,
 Onaangekondigd als de Lent',
 Onstuitbaar als de meidoornbloei.

* * *

Zeg: 't is gedroom! Ons droomen weeft
 Waarheden klaarder dan de zon:
 De bliksem, dien w' ons droomden, heeft
 Gewerkt als 's werelds eenheidsbron!
 Gedroom! die vlugge hemelhand
 Heeft stalen bande' om d' aard' gesmeed,
 Tot zelfs het verstverwijderd land,
 In 't Wereld-Welzijn één zich weet.

Zeg ons: gewoonte en vrees zijn sterk,
 Noem hen „gezond verstand” wie kan!
 En: hebzucht doet alom haar werk,
 En lieg van „ondervinding” dan!
 Door 't lang verloop der eeuwen is
 Door dwaas en kind aan ons vermaakt
 Der aarde godd'lijkste erfenis:
 't Gedroom dat de oude wijsheid laakt.

't Zijn droomen? Poog hen maar te weren!
 Of 't daagraadslicht te dooven tracht!
 Recht, Waarheid, Liefde, ontzenuwd, keeren
 Terug met meer dan aardsche macht.
 Verhinder 't sap omhoog te klimmen
 In plant en boom na 's winters ban,
 Verdrijf de zon van de Oosterkimmen —
 En stuit dit grooter streven dan.

't Is Vredesdaagraad! Door de naties
 Wordt overal een kreet gehoord:
 „Door alle bloedbad-generaties,
 Zoo hoog gestuwd door haat en moord,
 Hier — op die hoogte — merkt het oog er
 Eén enkel pad, nog onbegaan,
 Eén pad van liefde en vreê voert hooger!
 Maakt recht, voor onzen God, die baan.”

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: A. SIEVERTS

HET PASCHA.

Paschen is voor de Christenen een gewichtig feestgetij, dat gevierd wordt ter nagedachtenis aan de verrijzing van den Heere.

Het is toevallig dat Pascha tezamen gaat met Lente. Pascha en lente maken een blijde verbinding, niet omdat er iets in de natuur is dat precies met de opstanding overeenkomt, maar vanwege de ontwakende gedachte, die zooveel nieuwe gezichtspunten voor ons opent. Hoe heeft de oude Winter niet gelijk de stilte des doods al het plantaardig leven onder zijn beheer gehad, maar wanneer de eeuwige macht van warmte en licht hem er toe dwingt zijn greep los te laten, begint alles dat schijnbaar dood was, voort te komen in de nieuwigheid des levens, verkwikt en versterkt zijnde na een vreedzamen slaap. Zoo is het met den mensch. Wat wij dood noemen, werd door Jezus verwezen als naar een slaap. „Lazerus onze vriend slaapt”, zeide Hij tot Zijn discipelen. „Zij is niet gestorven, maar zij slaapt”, waren Zijn troostende woorden aan de diepbedroefde ouders van een klein meisje. Inderdaad, voor den Zaligmaker der wereld bestond er zoiets niet als dood — alleen leven — het eeuwige leven.

De „geschiedenis van Paschen” is op zeer schoone wijze in het Evangelie van Johannes beschreven.

Het was vroeg in den morgen van den eersten Paasch-Zondag, die de eerste Christen-Zondag in de geschiedenis was, dat Maria en andere vrouwen naar het heilige graf gingen. Zij vonden dat de groote steen, welke voor den ingang was geplaatst, weggerold was. „En ingegaan zijnde, vonden zij het lichaam des Heeren niet.” Het verbaasde hen ten zeerste. Maar hun teleurstelling en wanhoop werd spoedig veranderd in de diepste en meest verlichtende hoop, die de wereld ooit gekend heeft. Want „twee mannen stonden bij haar, in blinkende kleederen”, en vroegen: „Wat zoekt gij de levenden bij de dooden?” en voordat zij konden antwoorden, verklaarden de engelen voor de eerste maal het grootste feit der geschiedenis: „Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan.”

„Hij is opgestaan!” dit is de meest geïnspireerde uiting, die in al de boeken van het menschelijk geslacht opgeteekend is. Het is het hart der waarheid van den Christen-godsdienst. Het is het levensdeel van het geloof en hoop der Christenen. Het is de geschiede-

nis van de opstanding van Jezus Christus. Wat een schitterende glans werpt die gebeurtenis op de geheele wereld!

Kort vóór deze de grootste aller wonderen, waren millioenen menschen den dood ingegaan en niemand is ooit teruggekomen. De kolossale afgrond van het graf had naties en geslachten voor duizenden jaren verzwolgen. In zekere mate had men wel in de onsterfelijkheid van de ziel geloofd, maar niemand wist hoe de gevolgen des doods daarop waren. Er waren geen verklaringen hieromtrent en men ging met vrees en bevende in het groote onbekende. Pas na de werkelijke opstanding van Christus werd de uitwerking van den dood over de ziel getoond en de vreeselijke last van vrees en benauwdheid over den dood was weggenomen en gedeeltelijk van de menschelijke gedachten verbannen.

De heerlijke opstanding van onzen Gekruisigden Heere is de fundatie, waarop wij ons structuur van geloof bouwen, n.l. het Évangélie en het Pascha mag wel door alle heiligen der Laatste Dagen gevierd worden als de „Kroon en het voornaamste aller feesten”, want wij weten met zekerheid, dat de zegevierende woorden: „Hij is opgestaan!” het zegel en doel van Christus' geheele menschwording en werk als Verlosser en Zaligmaker der wereld was.

Zekerlijk, naast de idee van God, is de idee van het hiernamaals, die verwezenlijkt en bekrachtigd is door de opstanding van Christus, de teederste gedachte, die ooit het hart des menschen heeft aangeraakt. Dat, en dat alleen, inspireert die diepe belangstelling en bezorgdheid over ons streven, en onze handelingen, die van de gedachte komen, dat onze handelingen van heden ons óf tot verderf doemen, óf ons tot het eeuwige leven verheffen, en onze plaats in Godes groote eeuwigheid bepalen.

Op zekeren keer zeide Jezus tot Zijn discipelen: „Ik ben de opstanding en het leven. Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven.” Met deze zekerheid zal gehoorzaamheid aan de eeuwige wetten een vreugde zijn, geen last, want leven is vreugde, leven is goddelijk, leven is liefde. Het is ongehoorzaamheid dat den dood brengt. Gehoorzaamheid aan Christus en Zijn wetten brengt leven — het eeuwige leven.

Moge ieder terugkomend Pascha den nadruk op de waarheid leggen en onze zielen met de goddelijke zekerheid vervullen dat Christus waarlijk verreen is en dat door Hem 's menschen onsterfelijkheid verzekerd wordt.

John P. Lillywhite.

.....

*De waarde van elke daad wordt bepaald door
de bedoeling, waarmede zij verricht wordt.*

.....

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Een goedgeslaagde conferentie ligt achter den rug. Voor het eerst in de geschiedenis der Amsterdamsche Conferentie zijn al de vergaderingen gedurende den conferentie-tijd in het gebouw op den Weteringschans gehouden en wij hopen nog vele daar te geven, want immers, het gebouw is ter zijde gezet voor het doel om te vergaderen en Gods Woord te verkondigen.

Zaterdagmiddag om 1 uur ving onder leiding van President John P. Lillywhite de zendelingen-vergadering aan met het zingen van een Engelsch lied. Eenige genotvolle uren werden aldaar doorgebracht en het is te wenschen, dat nog vele bijeenkomsten als deze gehouden mogen worden.

Het programma van de avondvergadering, welke om 8 uur begon, werd ingenomen door verschillende leden der O.O.V. Bij den aanvang zong men gezamenlijk lied 71 en na gebed werd lied 137 gezongen. Het oprichten van de O.O.V. door pres. Brigham Young, werd door ouderling E. Landwaard, Conferentie-president van Amsterdam, besproken. Ook werd door Br. H. Schilperoort iets gezegd aangaande de zinspreuk der O.O.V., n.l.: „Wij beoogen een persoonlijk getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus.”

Een korte toespraak met betrekking tot de liefde van Christus, werd gegeven door Br. P. Pomstra. Zrs. A. Scheer en R. Kanon zongen een duet, getiteld: „Unanswerd Yet”. Br. R. Kanon Jr., 1ste raadgever der O.O.V., sprak eenige woorden, waarna een duet ten gehore werd gebracht door Zrs. H. L. v. Peski en P. H. Schilperoort. Onder leiding van Br. F. v. Peski werden door drie jongens en drie meisjes de afval en herstelling voorgesteld. De deelnemers waren volgens oud-Amerikaansche mode gekleed. De opvoering was zeer prijzenswaardig. De vergadering besloot met gezang en gebed.

De Zondagmorgen-vergadering ving aan met het zingen van lied 1. Ouderling J. J. Draaier van Sneek, zond een gebed op. Vervolgens zong het zangkoor lied 41. Na eenige woorden van inleiding door ouderling Landwaard, kreeg de Conferentie-president van Utrecht J. G. Pinney, het woord. Het veelbesproken onderwerp van „erfzonden” werd door hem met buitengewone vaardigheid weerlegd. Ook werden eenige woorden gehoord van ouderling D. E. Swenson, die eervol ontslagen is. Het koor zong een Engelsch loflied: „As God leads”.

De volgende spreker was onderling Stam van Utrecht. Goede

woorden van vermaning werden door hem geuit. Ouderling P. S. Jensen, secretaris der Zending, gaf een uitstekende vergelijking van de menschen ten tijde van Noach en van hen, die kort daarna door den watersnood geteisterd werden; hoe of beiden voldoende vooraf gewaarschuwd waren en zich door hun traagheid groote onaangenaamheden op den hals haalden. Tot slot zong het zangkoor lied 129. Ouderling R. J. Hutchinson deed een dankgebed.

Met het zingen van lied 55 werd de middagvergadering begonnen. Na gebed van ouderling True B. Harmsen, zong het zangkoor lied 141. Het Heilig Avondmaal werd rondgediend en daarna werden de autoriteiten der Kerk voorgesteld en goedgekeurd.

De volgende zendelingen waren geroepen om ieder voor 5 minuten hun getuigenis te geven: Francis H. Gunnell, Wm. F. King, Albert Venema, Ray B. Taft, W. Gordon Rose, R. Dale Snow, A. R. Hoggan, W. K. Potts, Gerard Doezie en Pieter Noorda. Ook werd een orgel solo ten gehoor gebracht door Br. C. den Ouden van Haarlem.

Geëindigd werd door het koor Psalm 42 te laten zingen. Ouderling Pieter Timmerman van Amsterdam, zeide een dankzegging.

Ook de avondvergadering slaagde zeer goed. Na het gezamenlijk zingen van lied 38, vroeg ouderling W. J. Denkers van Amersfoort, den zegen af. Het koor zong daarna lied 199.

Schoone woorden werden gesproken door ouderling John v. d. Werff, Conferentie-president van Groningen, die als eerste spreker optrad. Mej. Maria Paape van Haarlem, vergastte de aanwezigen op een schoone solo.

Ouderling Landwaard, de volgende spreker, gaf nu een zeer breedvoerige verklaring van het hiernamaals. Ook waren de vergaderden bevoorrecht eenige woorden te hooren van Zr. Lilian D. Lillywhite, presidente der Z. H. Vereeniging hier te lande.

„Wat is het Evangelie?” werd door John P. Lillywhite, president der Nederlandsche Zending, verklaard. Spreker verwees naar de woorden van Paulus, hoe deze zich beriep op de autoriteit, direct van omhoog ontvangen, dat gevonden kan worden in Galaten 1: 1-12. Daarna gaf hij het doel van het Evangelie weer (Cor. 1: 1-3), waarna hij de beginselen daarvan uiteenzette, die geschreven staan in Hebreëen 6: 1-2, alsmede de wijze van doopen in Romeinen 6: 3-6. Na deze uitlegging herhaalde hij de woorden van Jezus in Matth. 24: 14, dat dit Evangelie in de geheele wereld gepredikt zal worden, 't welk ook de uitzending van apostelen in zich sluit. (Matth. 28: 18-20; Markus 16: 15-20).

Tot slot herhaalde spreker de woorden tot Petrus gericht op het Pinksterfeest: „Wat zullen wij doen, mannen broeders?” waarop

Petrus antwoordde: „Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden!”

Tot besluit zong het koor een Engelsch loflied: „Praise Ye the Father”. Ouderling A. Sieverts uitte een dankgebed.

Gedurende alle vergaderingen heeft het zangkoor een belangrijke plaats ingenomen. Moge het voortgaan om nog vele conferenties op te luisteren.

AMERIKA HET LAND VAN ZION. *)

De plaats van het Nieuwe Jeruzalem.

Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en in de herstelling der Tien Stammen, dat Zion zal gebouwd worden op het westelijk vasteland enz. (Art. 10.)

In den Bijbel wordt veelvuldig Zion en Jeruzalem vermeld. 't Samen noemen van deze beide namen toont aan, dat beide door elkaar gebruikt worden, zoo ze al geen synoniemen zijn. *f*

Dit gebruik van verschillende namen voor dezelfde plaats is gerechtvaardigd, omdat binnen de muren van Jeruzalem vanouds een heuvel was, de berg Zion en bij verkorting Zion genaamd werd.

Maar twee namen komen in andere Bijbelsche aanhalingen voor met verschillende beteekenis, verschillende plaatsen aanwijzende en drukken een tegenstelling uit inplaats van een overeenkomst. Let bijvoorbeeld op de profetie, die door den profeet Jesaja geuit werd, waarin hij toespelingen maakt op den tijd, die nog toekomstig is: „O Zion, gij verkondigster van goede boodschap, klim op eenen hoogen berg; o Jeruzalem! gij verkondigster van goede boodschap, hef uwe stem met macht; hef ze op, vrees niet, zeg tot de steden van Juda: Zie hier is uw God.”

Dezelfde profeet verwijst naar een Zion van de laatste dagen, waarin de rechtvaardigen beschermd zullen worden, in een bergachtig land, met de „steenrotsen” als een bolwerk en in 't bijzonder verklaart hij dat het land zeer ver verwijderd is. (Jes. 33: 14-17.)

Stelliger dan de Bijbelsche profetieën, zijn echter voorspellingen aangaande het Zion der laatste dagen door profeten, die vele eeuwen vóór de wederontdekking der Nieuwe wereld door Columbus, bedienden. In het Boek van Mormon worden de namen Zion en Nieuw Jeruzalem met vereenigde beteekenis en soms in denzelfden zin gebruikt.

Tegen het begin der zesde eeuw vóór Christus' geboorte, verzamelde Ether, een Jaredietische profeet, de geschiedenis van zijn

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klas.

volk vanaf den tijd dat zij naar Amerika gingen, spoedig na de ver-
strooiing van Babel. Zelfs vóór zij den Oceaan gekruist hadden,
werd de onschendbaarheid van het Westelijk vasteland als een
uitverkoren land voor het volk, dat de wetten van rechtvaardigheid
zou hooghouden, aan de Jaredieten bekend gemaakt. In een korte
samenvatting zegt Moroni de Nephiet van den laatstgenoemde,
welke een duizend jaar na de verdelging der Jaredieten leefde:

„En de Heere wilde niet toestaan, dat zij aan de andere zijde
der zee in de wildernis zouden blijven, maar hij wilde dat zij zou-
den voortgaan tot het land der belofte, hetwelk uitverkoren was
boven alle andere landen, hetwelk de Heere God bewaard had
voor een rechtvaardig volk. In zijn toorn had hij den broeder van
Jared gezworen, dat wie ook dat land der belofte zouden bezitten,
van dien tijd af voor eeuwig, hem, den eeuwigen, waarachtigen
God, zouden dienen, of zij zouden verdelgd worden, wanneer de
volheid van zijnen toorn over hen zoude komen. Nu, wij kunnen
de bevelen van God aangaande dit land verstaan, dat het een land
van belofte is en welke natie het ook moge bezitten, zal God die-
nen of zal anders verdelgd worden wanneer de volheid zijner
wraak over hen zal komen. Want ziet, dit land is uitverkoren
boven alle andere landen; daarom hij, die het bezit, moet God die-
nen, of zal verdelgd worden; want het is een eeuwig bevel van
God. En het is niet alvorens de volheid der goddeloosheid over
hen bereikt zal zijn, dat zij verdelgd zullen worden.” (B. v. M.,
Ether 2:7-10.)

De geïnspireerde vermaning van deze profeten vanouds aan de
inwoners van Amerika op heden, n.l. dat zij de beginselen van
rechtvaardigheid moeten opvolgen en hooghouden, welke een
rechtvaardig beheer en ware vrijheid onder alle billijke wetten
bevatten, moge ter harte genomen worden door menschen van
iederem rang en stand tot hun nut.

Amerika is het land van Zion en als het volk, dat daarop woont,
trouw aan den God van Israël toont, die de God van het geheele
menschdom is, zal het land met vrijheid gezegend worden, als het
land van het huis van Israël. Hierin zullen de Heidenen machtig
zijn en zullen volgens hun verdiensten onder Israël geteld worden.
Aan de Nephieten gaf de Heere deze verreikende en gezegende
belofte.

„Maar ziet, dit land, zegt God, zal een land uwer inwoning zijn;
en de heidenen zullen op dit land gezegend worden. En dit land
zal een land van vrijheid zijn voor de heidenen, en er zullen geen
koningen op het land zijn, die uit de heidenen zullen opstaan. En
Ik wil dit land versterken tegen alle andere naties. En hij, die
tegen Zion strijdt, zal omkomen, zegt God. Want die eenen koning
verwekt tegen mij, zal omkomen; want ik, de Heere, de Koning
des hemels, zal hun Koning zijn en Ik zal dengenen, die mijne

woorden hooren, voor eeuwig tot een licht zijn." (B. v. M. 2 Nephi 10: 10-14.)

Zion zal op dit vasteland gevestigd worden, en zooals de woorden van moderne openbaring getuigen, in het westelijk gedeelte der Vereenigde Staten (zie Leer en Verbonden 45: 64-71; 57: 1-5.) De tijd der gezegende vervulling is afhankelijk van de geschiktheid van het volk. De schare van het verspreidende Israël zullen daarheen komen, en ook de Verloren Stammen uit hun donkere schuilplaats. Daar zal nog de Stad des Heeren gebouwd moeten worden, Zion, het Nieuwe Jeruzalem, dat na verloop van tijd één geheel gemaakt zal worden met de „Heilige Stad”, die Johannes in zijn openbaringen zag, „nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haren man versierd is.” (Openbaringen 21: 2.)

Heilige schriften, uit de dagen vanouds zoowel als uit de laatste dagen, betuigen dat de Verloren Stammen van Israël voortgebracht zullen worden uit de plaats, waar de Heere hen leiden zal, en zal voorkomen in de algemeene vergadering, die verbonden is met de Bedeeling van de volheid der tijden. Betreffende dit hoofdpunt van het Goddelijk doel ten tijde der herstelling, wordt ons verteld:

„En zij, die in de noordelijke landen zijn, zullen voor den Heere in herinnering komen, en hunne profeten zullen Zijn stem hooren en zullen zichzelf niet langer wederhouden, en zullen de rotsen slaan, en het ijs zal voor hunne tegenwoordigheid heenvlieden. En er zal een gebaande weg in het midden van het groote diep opgeworpen worden. Hunne vijanden zullen een prooi tot hen worden. En in de droge woestijnen zullen levende waterbeken ontstaan; en de verdroogde grond zal niet langer een dorstig land zijn. En zij zullen hunne rijke schatten tot de kinderen Efraïms, Mijne dienstknechten, voortbrengen. En de grenzen der eeuwige heuvelen zullen voor hunne tegenwoordigheid beven. En in Zion zullen zij nedervallen en met heerlijkheid gekroond worden, door de handen der dienstknechten des Heeren, zelfs de kinderen Efraïms; En zij zullen met gezangen van eeuwige vreugde vervuld worden. Ziet, dit is de zegen van den eeuwigen God, op de stammen van Israël, en de rijkere zegening op het hoofd van Efraïm en zijne genooten. (Leer en Verbonden afd. 133: 26-34.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen roept met luider stem iedere natie, geslacht, taal en volk toe: Heb geloof in God. Behandel elkander rechtvaardig. Verbeter uw verkeerdheden, vóórdát de gelegenheid verbeurd is. Streef om door de poort het Koninkrijk Gods binnen te gaan, terwijl er nog gelegenheid is, want voorwaar de tijd is kort en de komst des Heeren is nabij.

J. E. T.

Vruchten der Werkzaamheden.

Te Rotterdam werd Donderdagavond 25 Maart een doopvergadering gehouden. Vele belangstellenden waren daar om de plechtigheid bij te wonen.

Zeventien, onder wie enige kinderen waren die den leeftijd van verantwoordelijkheid bereikt hebben, werden gedoopt in het bad der wedergeboorte. Dit is een teeken dat er nog vele oprechten van harte in deze stad zijn, die zoeken den toekomstigen toorn Gods te ontvlieden.

Ontslagen.

Ouderling Albert R. Hoggan, die werkzaam is geweest te Rotterdam, Utrecht, Alkmaar, Meppel, Delfzijl en ouderling Clifton E. Thayne, die werkzaam is geweest te Amsterdam, Harlingen, Alkmaar, Rotterdam en Groningen, zijn eervol ontslagen van hun arbeid in deze zending, om weer naar hun tehuizen in Zion terug te keeren.

Aangekomen.

Ouderling Nicolaas van Alfen is 23 Maart uit Zion in Rotterdam aangekomen en zal voorloopig in Rotterdam werkzaam zijn.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Groningsche Conferentie zal gehouden worden op 17 en 18 April.

Zaterdagnamiddag zal er een zendelingen-vergadering zijn.

Twee openbare bijeenkomsten zullen gehouden worden in het „Concerthuis”, Poelenstraat 30. Aanvang dier vergaderingen zal zijn om 10 uur 's morgens en 7 uur 's avonds.

De middagvergadering voor de leden zal om 2 uur op 't Schuittendiep 26 zijn.

INHOUD.

Het midden der Tijden . . . blz. 97 Vredesdageraad . . . . . „ 103 Het Pascha . . . . . „ 105 Verslag van de Amsterdamsche Conferentie . . . . . „ 107		Amerika het land van Zion blz. 109 Vruchten der Werkzaamheden „ 112 Ontslagen . . . . . „ 112 Aangekomen . . . . . „ 112 Conferentie-Aankondiging . . 112
--	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.